

3. *Барташева А. И.* Номинативные аспекты невербальных средств реализации дискурсивной стратегии доминирования / А. И. Барташева // Вісник ХНУ. – № 627. – Харків : Вид-во ХНУ, 2004. – С. 84-87.
4. *Прадід Ю. Ф.* У царині лінгвістики і права / Ю. Ф. Прадід. – Сімферополь : Ельїньо, 2006. – 255 с.
5. Судебные речи советских обвинителей. – М. : Юридическая литература, 1965. – 270 с.
6. *Штерн І. Б.* Вибрані топіки та лексикон сучасної лінгвістики : Енциклопедичний словник / І. Б. Штерн. – К. : Артєк, 1998. – С. 191-193.

Діомідова О. Ю. **Лінгвостилістика переконувального дискурсу радянського періоду (на матеріалі обвинувальних промов Р. А. Руденка).**

Стаття присвячується дослідженню специфіки переконувального дискурсу на рівні лінгвостилістики обвинувальних промов радянських юристів, а саме виступів у суді прокурора Р. А. Руденка. Визначаються особливості стилю, характерні для прокурорів радянської епохи, зв'язок з традиціями юридичного красномовства минулого.

Ключові слова: стилістика, юридична лінгвістика, тропи, переконувальний дискурс, диспозитив переконання.

Diomidova E. Yu. **Lingvostylistics of persuasive discourse of the Soviet period (based on accusatory speeches of R. A. Rudenko).**

Article is dedicated to the research of persuasive discourse' specific at lingvostylistics accusatory speeches of the Soviet lawyers, namely pleadings of the prosecutor R. A. Rudenko. The author determines the particular style usual for the prosecutors of the Soviet era, the relationship with the legal traditions of the past.

Keywords: stylistics, legal linguistics, tropos, persuasive discourse, dispositive evidence.

Довгань О. В.

Науково-виробниче приватне підприємство “Форум”

ОСОБЛИВОСТІ ПРИРОДИ СМISЛУ ХУДОЖНЬОГО ТЕКСТУ В КОНТЕКСТІ ЕМОЦІЙНОГО ІНТЕЛЕКТУ

У статті розглянуто особливості природи смислу художнього тексту в контексті емоційного інтелекту. Окреслено специфіку перенесення абсурдного смислу в процесі перекладу на рівні семантики і фразеології, а також модифікацію його емотивної ролі.

Ключові слова: смисл, абсурдний смисл, художній текст, емоції, емоційний інтелект.

Постановка проблеми. Емоції – невід’ємний складник життя індивіда, оскільки будь-який факт людської реальності є опосередкованим, спродукованим і інтерпретованим за ними. Таким чином, *емоційна залученість* є специфічною рисою *суб’єктивного світосприйняття*. При цьому логічним видається те, що довільний факт, явище, подія тощо є *емоційно лімітованими*, тобто виокремленими у емотивному контексті, репрезентованими у межах його когнітивних “координат”.

Останнє, природно, продукує розуміння стрижневого поняття *смислу* (як традиційного, так і інвертованого до нього – *абсурдного*) у контексті *емотивної репрезентації* індивідуумом, яка, першою чергою, відбувається з метою внутрішнього осягнення його *номінативної логіки*. При цьому цілком природно, що, стаючи художнім прийомом, способом осягнення світосприйняття, абсурд (абсурдний смисл) повністю заперечує *клішоване сприйняття*, існуючи поза досвідом. Таким чином, первинною реальністю стає не мислення, а мовлення і погляд. Останній спрямований у індивідуальне майбутнє спостерігача, при цьому в нього помітне травматичне відношення до сьогоденного дня, а також специфічне сприйняття майбутнього [16].

Отже, художній текст є носієм смислу, який інтерпретується у емоційному ключі (згідно нього, за ним тощо). При цьому, зрозуміло, що останній постає гарантією нестандартності інтерпретації певного об'єкту, факту, явища та іншого, оскільки емоційний контекст не підлягає точному прорахунку, а значить – усталеність *первинної смислосбудови* (абсурдної в тому числі), сформованої автором, зазнає численних емотивних модифікацій у процесі розпізнавання суб'єктом. Так, емотивність безпосередньо впливає на інтегральну характеристику особливостей орієнтування в комунікаційних процесах, ступінь розуміння смислових домінант сприйнятих творів (в даному випадку – це тексти будь-якого характеру), авторських домінант, розуміння специфіки вектору інтерпретування, а також мотиваційно-цільової направленості [9, с. 9].

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблема смислу і абсурду актуалізована у великому предметному, міжпредметному, інтегрованому тощо “діапазоні”: починаючи від лінгвістики до перекладознавства, від теорії музики до математики і т. п. Так, ця проблема була досліджена у роботах: Д. Абеяра, Т. Адорно, Н. Артюнової, Н. Арутюняна, Б. Архіпцева, Р. Барта, М. Бахтіна, Ф. Бацевича, Р. Бражнікова, А. Бергсона, Н. Бердяєва, Д. Бочвара, А. Бретона, О. Буреніної, В. Бичкова, С. Великовського, О. Введенського, М. Віролайнен, Л. Вітгенштейна, Г. Гадамера, О. Гріцанова, Т. Гусакова, Е. Гуссерля, Р. Декарта, Ж. Дельоза, Д. Деннета, Я. Друскіна, М. Дюпонт'є, Г. Зіммеля, О. Івіна, А. Камю, І. Канта, Є. Ключова, Н. Кондакова, О. Косилової, О. Котова, Ж. Лакана, Л. Лозової, Д. Майбороди, М. Марусенкової, Дж. Міля, О. Ніколаєвої, В. Новікової, О. Огурцова, О. Падучевої, О. Пенскової, В. Подороги, Г. Померанца, І. Попова, М. Поповича, К. Поппера, С. Поцелуєва, П. Рікера, С. Рудановської, В. Руднева, Ж.-П. Сартра, Н. Соболевої, М. Стафецької, О. Тріфонова, Р. Фабіан, В. Фещенка, М. Хайдеггера, Л. Хлебнікової, А. Ціммерлінга, В. Чарської-Бойко, Д. Шарля, Я. Шенкмана, Л. Шестова, М. Шільмана,

О. Шпараги, Ю. Шрейдера, А. Ейнштейна, С. Юрко, К. Ясперса, М. Ямпольського, М. Яснова тощо.

Формулювання цілей статті (постановка завдання). *Метою* статті є розгляд особливостей природи смислу художнього тексту в контексті емоційного інтелекту. *Предметом* – специфіка перенесення абсурдного смислу в процесі перекладу на рівні семантики і фразеології, а також модифікація його емотивної ролі.

Матеріалом дослідження стала книга англійського поета-абсурдиста Е. Ліра “Нісенітниця” (1954) [3] в українському (О. Мокровольський (1980 [8]) та російських (М. Фрейдкін (1991) [4], Є. Клюєв (1992) [6], І. Куберський (2011) [7], І. Франк (2006) [5]) перекладах.

Виклад основного матеріалу. *Емоційний інтелект* (англ. emotional intelligence) – здатність ефективно розбиратись в емоційній сфері людського життя: розуміти емоції і емоційне підґрунтя відношень, використовувати свої емоції для вирішення задач, пов'язаних з відношеннями і мотивацією [17]. Зауважимо, що при цьому емоційний інтелект, у нашому розумінні, постає не стільки засобом для *усвідомленого впливу* на обставини довколишньої дійсності (останнє, своєю чергою, врешті має призвести до успішності його носія), але *неусвідомленою* (зазвичай) *властивістю*, що притаманна кожному індивідууму з народження. Так, зрозуміло, що у кожної людини власний неповторний візерунок емоційності, однак його наявність є безперечною. Дуже важливою при цьому є вищеокреслена неусвідомленість людиною меж впливу емоційного інтелекту на її життя.

Абсурд, першою чергою, це наявність темної плями у свідомості, присутність чорної діри, в яку скільки не вкладай розумових зусиль – все ні до чого, адже заповнити її неможливо. Так, коли свідомість відчуває у собі ту нездоланну *інакшість*, цей осередок розповзання відчутних смислових ліній, відчутних понятійних зв'язків, як ріки в пустелі, що йдуть в пісок, викликає на свій захист могутність рефлексії, досвід і талант логізування, вона грає поняттями, заганяючи в кут невизначенність, й висловлює ультиматум стихійним залишкам свідомості. Однак, якщо це не допомагає, то відчуття чорної діри не тільки не щезає, але ще більше посилюється, не дивлячись на блискуче проведену понятійну атаку, приходять свідомість, яка і втілює абсурд [12]. Таким чином, абсурд постає певною межею, за якої закони логіки втрачають свою силу. Природно, що до певної міри абсурд є смислом і навпаки, просто для актуалізації цих латентних сутей необхідне створення особливих умов.

Абсурд – поняття, яке показує, що світ виходить за межі нашого уявлення про нього, що етимологічно походить від латинських слів *absurdus* (немилозвучний, безглуздий) та *surdus* (глухий, таємний, неявний). Таким

чином, найважливішими межовими значеннями слова абсурд видаються “глухий (як нечутний), неявний й безглуздий” [13]: абсурд в цьому випадку сприймається не відсутністю смислу, а смислом, який ми не можемо “почути”. На нашу думку, тлумачення абсурду в такому контексті є продуктивним, адже вся нісенітність абсурдного смислу побудована на гротескному представленні смислу традиційного і виведенні семантики останнього за межі здорового глузду. Відтак, абсурд скоріше постає смислом, який виявляється “глухо”, в той час як традиційний смисл є “дзвінким”.

Цікаво, що, за іншою версією, сама поява терміна абсурд пов’язана зі згаданим музичним контекстом. Так, за європейськими словниками, це поняття походить від контамінації латинських слів *absonus* (какофонічний) та *surdus* (глухий). Згідно інших реконструкцій, зразком для латинського слова *absurdus* слугувало грецьке *ap-odos* (негармонійний). Таким чином, первинно абсурд виступав естетичною категорією, яка відносилася до області музики й акустики, маючи семантику “неблагозвучного, недоцільного, нісенітного або просто ледь чутного (зовсім нечутного звучання)”. Вже пізніше *ab+surdus* стало означати “той, що відноситься до такого предмета і до такої людини, які звичайно позначаються як *surdus*”, інакше – “ті, що випали з гармонії між властивостями світу і їх сприйняттям людиною” [15]. Говорячи метафорично, абсурд – це звук, який звучить тоді, коли стихає відгомін першого акорду і ще не чутно другого; це тиша, яка говорить із слухачами після концерту до того моменту, як почулися оплески.

На межовість абсурдного смислу в контексті сприйняття людини (а відтак і емоційного інтелекту) вказує також і те, що абсурд за необхідністю повинен протиставляти себе не-абсурду. Так, ступінь нісенітності наростає прямо пропорційно усвідомленню ненормальності того, що відбувається. Таким чином, абсурд постійно відсилає до іншої можливості, в цьому відношенні він є символом, але символом негативним [11]. Отже, у процесі сприйняття особливої природи смислу – смислу абсурдного відбувається постійна *рекомбінація семантики*. Маємо на увазі, що абсурдний смисл є потенційно відкритим *семантичним осередком*, а значить – остаточної впевненості у правильності його інтерпретації суб’єктом немає і не може бути. Покажемо у цьому плані є такий вірш Е. Ліра (малюнок поета):

There was an Old Man of Moldavia,
Who had the most curious behaviour;
For while he was able,
He slept on a table,
That funny Old Man of Moldavia [3, с. 218].

У перекладі:

Был курьезный старик из Молдавии,
И курьезней едва ли видали вы;

На свету и во мгле
Почивал на столе
Ненасытный старик из Молдавии [3, с. 218].

У Ж.-П. Сартра абсурдність пізнається в таких видах екзистенції як відраза і нудота; а її *ratio essendi* (смысл буття) виявляється байдужістю (*Kontingenz*) світу як цілого. Таким чином, абсурд виникає з протиставлення зазіхань на створення вільної суб'єктивності і неможливістю виведення існування, яке зустрічається у ній і виявляється “цілковитою безкоштовністю”, “надлишком” [14]. Наведений уривок репрезентує абсолютно абсурдну ситуацію: старий з Молдавії любить спати на столі. У контексті поглядів Сартра його дії можна інтерпретувати як відразу до усталених суспільних норм, яка виявляється у неприйнятті нав'язаних людині моделей поведінки і бажанні не слідувати ним, знайшовши вихід у неформатності своїх дій.

Якщо ж слідувати логіці, то, зрозуміло, що у читача виникає концептуальна невпевненість осягнутого абсурдного смислу, яка продукує серію запитань щодо змісту художнього тексту: “Чому старий спить на столі?”, “Який це стіл?”, “Хто ще спить на столі?”, “Це стіл для сну?” тощо. При цьому важливо, що у процесі перекладу смисл, природно, зазнав модифікації: так, у наведеному перекладі Б. Архипцева ми бачимо новаторський підхід до художнього тексту (зокрема, перекладачем була уведений рядок, відсутній у оригіналі (“*На свету и во мгле*”), а також означення – “*Ненасытный*”).

Зрозуміло, що внесені елементи змінили абсурдний смисл, змістивши акцент з первинного “*дивакуватий, смішний*” (“*funny*”) на “*зажерливий, ненаситний*”, а уведений рядок Архипцева додав динаміці смислу абсурдного тексту значення циклічності (“*На свету и во мгле*”). Однак означені зміни не тільки не спотворили характеристичну абсурдність художнього тексту, а збагатили її значення новими відтінками смислу.

Непонятный старик из Мадраса
Ни подушек знал, ни матраса.
И когда только мог,
Спал стола поперек
Тот забавный старик из Мадраса [4, с. 43].

Як ми бачимо, переклад М. Фрейдкіна теж вирізняється новаторством. Так, спеціалістом уведено: лексеми “*Мадрас*” (за її посередництва було змінено географічну локалізацію) й “*Непонятный*” (додано характеристику, властивість особи), цілий рядок – “*Ни подушек знал, ни матраса*” (внесено значення тривалості, стабільності означеної дії) і лексема “*поперек*” (посилено абсурдність смислу). Таким чином, внесені зміни увиразнили

нісенітність семантики художнього тексту, що дозволяє нам говорити про успішність в цього перекладу.

Жив колись чоловік у Молдавії,
Що уславився дивною славою:
Поки силеньку мав,
Лиш на столику спав
Той смішний чоловік із Молдавії [8, с. 20].

Для перекладу О. Мокровольського також характерні перекладацькі новаторські рішення. Так, перекладач використовує: лексему “чоловік” (конкретизація особи); тавтологічне сполучення “улавився – славою” (увиразнення абсурдності смислу через повторення його формотворчих компонентів); пестливі форми слів “силеньку” й “столику” (посилення ефекту дивакуватості за рахунок концентрації абсурдності). Отже, переклад є успішним і внесені новаторські зміни семантики лише посприяли посиленню абсурдності смислу художнього тексту.

Показово, що поняття абсурду співвідноситься в екзистенційній філософії з досвідом оригінального існування. З одного боку, воно виявляється у якості “ефекту смислопошуківства” (С. Великовський) в уніфікованій, штучно узгодженій дійсності (на відміну від постмодерністського “ефекту” децентрації світу). З іншого боку, це поняття розкриває певні якісні характеристики цього пошуку, цих “вилазок розуму” (Х. Борхес), у яких думку постійно відновлює досвід власного початку, однак вона, приречена на перебування у безвісті, береться за справу, успішне завершення якої сумнівне і ненадійне, та, більше того, перетворює цю справу в “справу всього життя” [11]. У цьому контексті абсурд постає символом свободи інтерпретування (осягнення) дійсності, суть якої – у емоційній, вільній від меж і контролю стандартної логіки, рефлексії.

Зрозуміло, що така рефлексія ґрунтується на доведенні внутрішньої протирічливості твердження. Так, у побутовому житті під поняттям абсурду розуміють втрату суб’єктом дії її смислу. За умови недостатності інструментарію й інформації для адекватної оцінки ситуації та прийняття збалансованого рішення як “абсурдну” оцінюють саму ситуацію [1]. Останнє продукує *дискредитацію традиційного смислу* в межах абсурдного середовища, яке спричинює емоційний конфлікт сприйняття, тобто внутрішнє утруднення особистості, *дестабілізацією цілісності її ментальної структури*.

Розум як рефлексія підґрунтя дискурсу представлений в *антиноміях* і *парадоксах*, формуючи як абсурд те, що або складає альтернативу узгодженого смислу (контрсмисл), або знаходяться на іншій стороні смислу (нісенітниць). Історія людської думки може бути розглянута як розгортання різноманітних розумінь смислу і, відповідно, різних трактувань абсурду.

Відбувається наче нове перевизначення не тільки смислу, але й абсурду, нова демаркація меж між смислом і абсурдом: від трактування абсурду як безпредметного слова або висловлення, що не має референта, до розуміння абсурду як порушення законів логіки і, нарешті, до інтерпретації абсурду як такого, що неможливо осягнути, який лежить за межами розуміння і об'єктивно-ідеального світу смислів, виявленого у людських дискурсах і в принципі можливого. Розширення поля смислів веде до переосмисленню абсурду, до окресленню його нових меж [10]. Таким чином, вищезначене підкреслює взаємозалежність смислу традиційного й абсурдного. Останнє дає нам можливість уявити абсурд як систему, схожу на колесо млина: традиційний смисл дає підґрунтя для смислу абсурдного і навпаки.

Висновки. Смисл – первинна базова категорія, що лежить в основі зв'язку індивідуума із довколишньою дійсністю. Зрозуміло, що такий зв'язок є суб'єктивним, а реальність, яка інтерпретується у свідомості суб'єкта – антропологічною, тобто лімітованою особливостями когніції людини. Абсурд, таким чином, постає смислом, засвоєння якого є значенням, виокремленим в контексті діяльності емоційного інтелекту.

Для перекладознавства абсурдний художній текст є складною і неоднозначною проблемою, вирішення якої так і не отримало остаточного визначення. На практиці останнє означає, що ступінь успішності того чи іншого перекладу залежить від мовного новаторства та нестандартності підходу спеціаліста, що його виконує, а не теоретичних напрацювань у означеному проблемному полі. Так, для перекладів віршів Е. Ліра є характерними:

1. Використання “нарощування” та гіперболізації абсурдного смислу за рахунок введення перекладачами нових рядків, а також використання лексем, відсутніх у оригінальному тексті (Б. Архїпцев, М. Фрейдкін).

2. Застосування пестливих форм слів та тавтологічних сполучень з метою увиразнення нісенітного смислу тексту (О. Мокровольський).

3. Конкретизація місця, особи тощо задля увиразнення смислового контрасту і, зрештою, дискредитації смислу (М. Фрейдкін, О. Мокровольський).

4. Створення циклічності смислу абсурдного тексту (Б. Архїпцев, М. Фрейдкін).

Перспектива. Отже, вивчення особливостей природи смислу абсурдного художнього тексту в контексті емоційного інтелекту дає змогу виокремити специфіку смислопородження і смислофункціонування, а також дослідити на глибокому рівні номінативну логіку та вичленувати стилістичну майстерність перекладачів й представити успішність і доцільність їх мовного новаторства.

Л и т е р а т у р а :

1. *Грицанов А. А.* Абсурд : [электронный ресурс] / А. А. Грицанов // PURGATORIUM MENTIS (попытка философии абсурда). – Электрон. данные. – Режим доступа : <http://fege.narod.ru/termini/griz.htm>. – Название с экрана.
2. *Изотова А.* Эмоциональный интеллект: как его использовать? : [электронный ресурс] / А. Изотова // МедПортал. – Электрон. данные. – Режим доступа : <http://medportal.ru/budzdorova/relation/1451/>. – Название с экрана.
3. *Лир Э.* There was a Young Lady of Russia / Э. Лир ; пер. с англ., сост., вступ. ст. Б. Архипцев / Э. Лир // Иностранная литература. – 2003. – № 3. – С. 213–219.
4. *Лир Э.* Книга бессмыслиц / Э. Лир ; пер. с англ. М. Фрейдкина ; предисловие Н. Демурова ; ил. Э. Лира. – М. : Рудомино, 1991. – 256 с.: ил.
5. *Лир Э.* Книга бессмыслицы / Э. Лир. – М. : АСТ Восток-Запад, 2006. – 128 с.
6. *Лир Э.* Целый том чепухи (Английский классический абсурд XIX века / Э. Лир, Льюис Кэрролл ; пер. с англ., состав., предисловие и примечания Е. В. Клюева, худож. оформление А. В. Кобрин. – М. : Объединение “Всесоюзный молодежный книжный центр”, 1992. – 128 с.
7. *Лир Э.* Эдвард Лир и Льюис Кэрролл в переводах Игоря Куберского : [электронный ресурс] / Э. Лир, Льюис Кэрролл ; пер. с англ. И. Куберского // Сетевая словесность: лаборатория сетевой литературы. – Электрон. данные. – Режим доступа : <http://www.netslova.ru/kubersky/lkpoetry.html>. – Название с экрана.
8. *Лир Е.* Небилиці : для мол. та серед. шкiл. вiку / Е. Лiр ; пер. з англ. та вступ. слово О. Мокровольського, худож. оформлення О. М. Галушка. – К. : Веселка, 1980. – 79 с.: іл.
9. Потребители пропаганды // Комп&ньон. – 2014. – № 7/8. – С. 9.
10. *Огурцов А. П.* Абсурд : [электронный ресурс] / А. П. Огурцов // PURGATORIUM MENTIS (попытка философии абсурда). – Электрон. данные. – Режим доступа : <http://fege.narod.ru/termini/ogurtsov.htm>. – Название с экрана.
11. *Рудановская С.* Опыт абсурда в экзистенциальной философии : [электронный ресурс] / С. Рудановская // PURGATORIUM MENTIS (попытка философии абсурда). – Электрон. данные. – Режим доступа : <http://fege.narod.ru/librarium/rudanovskaya.htm>. – Название с экрана.
12. *Стафецкая М.* Феноменология абсурда : [электронный ресурс] / М. Стафецкая // PURGATORIUM MENTIS (попытка философии абсурда). – Электрон. данные. – Режим доступа : <http://fege.narod.ru/librarium/stafezkaya.htm>. – Название с экрана.
13. *Трифонов А. Г.* Абсурд : [электронный ресурс] / А. Г. Трифонов // PURGATORIUM MENTIS (попытка философии абсурда). – Электрон. данные. – Режим доступа : <http://fege.narod.ru/termini/trifonov.htm>. – Название с экрана.
14. *Фабиан Р.* Абсурд : [электронный ресурс] / Р. Фабиан // PURGATORIUM MENTIS (попытка философии абсурда). – Электрон. данные. – Режим доступа : <http://fege.narod.ru/termini/deutsch1.htm>. – Название с экрана.
15. *Фещенко В.* Литература абсурда и музыка абсурда : парадоксы на границах языкового сознания / В. Фещенко // PURGATORIUM MENTIS (попытка философии абсурда). – Электрон. данные. – Режим доступа : <http://fege.narod.ru/librarium/feschenko.htm>. – Название с экрана.

16. Шенкман Я. Логика абсурда. Хармс: отечественный текст и мировой контекст : [электронный ресурс] / Я. Шенкман // PURGATORIUM MENTIS (попытка философии абсурда). – Электрон. данные. – Режим доступа : <http://fege.narod.ru/librarium/shenk1.htm>. – Название с экрана.
17. Эмоциональный интеллект : [электронный ресурс] // Психологос: энциклопедия практической психологии. – Электрон. данные. – Режим доступа : http://www.psychologos.ru/articles/view/emocionalnyu_intellekt. – Название с экрана.

Довгань А. В. Особенности смысла художественного текста в контексте эмоционального интеллекта.

В статье рассмотрены особенности природы смысла художественного текста в контексте эмоционального интеллекта. Очерчена специфика перенесения абсурдного смысла в процессе перевода на уровне семантики и фразеологии, а также модификация его эмотивной роли.

Ключевые слова: смысл, абсурдный смысл, художественный текст, эмоции, эмоциональный интеллект.

Dovgan O. V. Features of literary text meaning in the context of emotional intelligence.

In article considered the peculiarities of nature sense of literary text in the context of emotional intelligence. Outlined the specifics of the transfer of the absurd point in the translation process at the level of semantics and phraseology, as well as modification of its emotive role.

Keywords: sense, absurd sense, literary text, emotion, emotional intelligence.

Климентова О. В.
Київський національний університет
імені Тараса Шевченка

ПАРАЛІНГВАЛЬНІ ЧИННИКИ СУГЕСТОГЕННОСТІ МОЛИТВИ (ЧАС ПРЕЗЕНТАЦІЇ ТА МІФОЛОГІЗАЦІЯ)

У статті досліджуються паралінгвальні чинники впливу молитви, зокрема час презентації та міфологізація. Особливу увагу приділено специфіці емотивної кореляції у молитвах та її ролі у процесах вербально-сугестивного впливу. З'ясовано, що феномен гармонізувальної дії молитовного акту спричиняється психоекологічністю лінгво-сугестивного втілення молитви на базі пліромності – дифузного зрощення емоцій, які піддаються вербалізації. Вочевидь, що механізми вербально-сугестивного впливу молитви можуть бути адаптованими до завдань інших впливових дискурсів.

Ключові слова: лінгвосугестивні техніки, молитва, молитовний час, емотивна кореляція, міфологізація.

Лінгвосугестивні техніки сакральних текстів, зокрема й молитви, не є самодостатніми в межах тільки вербальної реалізації. Їхні механізми актуалізують зв'язок насамперед із виробленими віковою традицією умовами текстової презентації. До найвагоміших із них належать: цільове призначення тексту, календарний період, час доби, мова, кількість повторів, ритуальна